

חַת־ת לַשַּׁבָּת קוֹדֵשׁ פְּרִשְׁתִּית וַיִּגֵּשׁ ז' טַבַּת, ה'תשפ"ב

מעוניינים להקדיש לזכות יקירכם? צרו קשר kidschitas.he@gmail.com

חַמָּשׁ / שְׁבִיעֵי עִם רִשׁ"י

משפחת יוסף עוברת לגור בארץ גשן, והוא נותן להם הרבה אכל, ליוסף היו שיכים כל הכסף, אדמות, חיות ואנשי מצרים, ומיעדים עבור פרעה. המשפחה של יעקב גדלה כך שיש להם הרבה ילדים.

יוסף העביר את משפחתו לרעמסס, גשן. כמו שפרעה אמר. הוא נתן להם המון אכל באלו שהם ילדים קטנים שעושים בלאגן גדול עם האכל שלהם ומבזבזים הרבה ממנו!

כעת חוזרת התורה לספר לנו כיצד יוסף דאג למצרים במהלך שנות הרעב:

בשנה הראשונה של הרעב, לא היה לחם בכל הארץ. כל האכל שהאנשים אגרו, התקלקל וכלם באו לקנות ממנו. יוסף נתן את כל הכסף לפרעה.

כשלא נותר לאנשים עוד כסף, הם התחננו לקבל מזון בכל זאת. יוסף אמר להם להביא את החיות שלהם והם יקבלו אכל תמורתם. האנשים החליפו את החיות שלהם תמורת מזון, והיה להם מספיק אכל לשנה שלמה.

בשנה שאחר כך, הם שוב התחננו לאכל, בגלל שכעת כבר לא נותרו להם גם החיות. "כל מה שנותר לנו זה אנחנו עצמנו והאדמה שלנו! בבקשה תקנה אותנו ואת האדמה שלנו ותן לנו מזון. אנחנו נעבד עבור פרעה באדמה שלו (שבעבר היתה האדמה שלנו) ועכשיו שהנילוס התחיל לעלות על גדותיו, בזכות הברכה של יעקב. בבקשה תן לנו זרעים לשתול כדי שיהיה לנו אכל לשנה הבאה".

בצורה כזו, יוסף השיג את כל מצרים וכל האנשים שבה היו רכוש של פרעה!

יוסף העביר את האנשים לאזורים אחרים במצרים, כדי שהם יזכרו שהם העבדים של פרעה, וגם כדי שכלם יעברו ממקום למקום, כדי שאחים שלו לא ירגישו שונים. הוא אמר לכלם שהם יכולים לתת חמישית (אחד מכל חמש ערמות של תבואה) לפרעה. וביתר הם יכולים להשתמש עבור עצמם.

המצרים מאוד שמחו, כיון שיעקב הציל את חייהם. הם היו מאשרים לשלם את המס (חוץ מהאדמה של הכמרים של העבודה זרה, שלא היתה שייכת לפרעה).

המשפחה של יעקב התישבה בגשן. זה אמנם היה האזור הכי יפה במצרים, אבל לא כמו ארץ ישראל. זהו הקיום של הבטחת ה' לאברהם- שהם יחיו בארץ לא להם, ארץ זרה.

נולדו להם ילדים רבים, והמשפחה גדלה מאוד.

תהלים / יום ז' לחדש פרקים ל"ט-מ"ד

בתהלים של היום ישנו פסוק "אך בצלם יתהלך איש" אדם הולך בחשך בגלל שרק ה' יודע את הדרך שבה דברים הם באמת.

במאמר, הרבי הרש"ב מסביר את הפסוק הזה בדרך שונה. "אך בצלם יתהלך איש"- אדם מתהלך עם "צלם" כח מיחד שנקרא כך ועוזר ליהודי בעבודת ה'.

כל בקר כשאנחנו מתעוררים ה' שם כח מיחד באויר, זה גורם לנו להתלהב ולהתחיל יום חדש בדרך הנכונה ולהתנהג באופן שה' רוצה שנתנהג.

כלנו לעתים צריכים קצת "דחיפה" כדי להתחיל לעשות את הדבר הנכון...

מחשבה יכולה לעלות במחנה ולגרם לנו להתלהבות מקיום דברים טובים. זה יכול להיות באמצעות בת קול- קול מה' שהנשמה שומעת שגורם לנו להתנהג בדרך שבה ה' רוצה שנתנהג. למרות שאנחנו לא יכולים לשמוע את זה, הנשמה שלנו שומעת, ושמה את המחשבות לתוך הראש וגורמת לנו לעשות תשובה.

כל זה הוא חלק מהצלם שהפסוק מדבר עליו, כח המחבא שהולך עם היהודי ומעודד אותו לעשות את הדבר הנכון ומתוך שמחה.

תניא / פרק ו' (ז' טבת שנה מעוברת)

בתניא אתמול למדנו שכל דבר שאיננו מהקדושה הוא בהכרח מהקלפה. קדושה הפונה לדבר שנעשה במיחד עבור ה' וכל דבר שנעשה במטרה אחרת הוא מהקלפה.

אבל לא כל הקלפות הן אותו דבר! ישנן קלפות שלעולם לא יכולות להיות חלק מהקדושה. ולעולם לא יכולות לשמש חלק מהנפש האלקית. ישנן שלוש קלפות כאלה (את שמם אנחנו לומדים מהנביא יחזקאל) והן נקראות שלוש קלפות הטמאות. בסוף התניא של היום, האדמו"ר הזקן מדבר על מה בעצם שייך לקלפות האלה: למשל, אנשים לא כשרים (שאינם שומרים שבע מצוות בני נח). חיות לא כשרות, אוכל לא כשר, או מאכל שאסור לאכול בשל סבה אחרת (למשל ערלה או כלאים או כל דבר שהוא בגדר של עברה).

בתניא של מחר, אנחנו נלמד על עוד סוג של קלפה, שאפלו שהיא קלפה. היא יכולה לשמש ולהיות חלק מהקדושה.

היום יום / ז' טבת

בתניא למדנו שאפלו אחרי תקון "קלפת נגה" אם השתמשנו בה שלא לקדשה, יש עדין סימן (רושם) שנשאר על הגוף.

בדרך כלל ה' מנקה מאתנו את הסימן אחרי שהנשמה עוזבת את העולם, תוך שמוש ב"חבובת הקבר" או "כף הקלע" למרות שהם לא מנקים לגמרי את הנשמה, הם מאוד קשים לנשמה.

ב"היום יום" של היום, הרבי מראה עוד דרך לנקות את הנשמה: אמירת מלים של תורה או תהלים במשך 4 שעות ביום יכולה לנקות את הנשמה עד כדי כך שהיא לא תצטרך "חבובת הקבר". אמירה של כמה שיותר משניות בעל פה או תהלים עד כמה שאדם יכול, מגנה על הנשמה מפני הצרף ב"כף הקלע".

ספר המצוות / מצוות לא תעשה קכ"ה, קכ"ג, קכ"ח, קכ"ו, קכ"ז, קכ"א, קכ"ב.

בספר המצוות היום לומדים מצוות רבות הקשורות לקרבן פסח:

1. **מצוות לא תעשה קכ"ה** - אסור לאכול מקרבן הפסח אם הוא בשל בכל דרך אחרת חוץ מאשר צליה, ואסור לאכול ממנו כשהוא נא (לא מספיק מבשל).
2. **מצוות לא תעשה קכ"ג** - אסור לקחת קרבן פסח מחוץ לבית שבו אוכלים אותו. לומדים גם מצוות על המנויים של קרבן פסח.
3. **מצוות לא תעשה קכ"ח** - אסור לתת חלק מקרבן פסח ליהודי שהחל לעבוד עבודה זרה.
4. **מצוות לא תעשה קכ"ו** - אסור לתת מקרבן פסח לגוי, אפילו אם הוא מקים את שבע מצוות בני נח.
5. **מצוות לא תעשה קכ"ז** - אסור לתת מקרבן פסח ליהודי שלא עבר ברית מילה. יש לנהג בקרבן הפסח בכבוד.
6. **מצוות לא תעשה קכ"א** - אסור לשבר עצם מקרבן פסח.
7. **מצוות לא תעשה קכ"ב** - אסור לשבר עצם מקרבן פסח גם אם מקריבים אותו בפסח שני.

רמב"ם / הלכות קרבן פסח פרקים ו', ז', ח'

היום לומדים עוד הלכות על הקרבת קרבן פסח, וגם על אכילתו.

פרק ו' - ישנם אנשים שאסור להם להקריב קרבן פסח, מי שהיה טמא ולא יכל להטהר בזמן למשל, צריך להמתין עד לפסח שני.

פרק ז' - מה עושים אם רוב היהודים טמאים? במצב כזה מתר לכל היהודים להקריב את הקרבן שלא בטרה.

פרק ח' - כן אוכלים את הקרבן: עם מצה ומרור, רק צלוי ורק בליל החג.

זרכי החסידות / הפרשה החסידית - פרשת ויגש

בהפטרה של פרשת השבוע קוראים על הנבואה שכל בני ישראל יתאחדו שוב תחת מלך אחד. במשך דורות רבים, אחרי מלכותו של שלמה המלך, היו היהודים מחלקים לשתי ממלכות שונות. אבל כשמשח יבוא, שוב יהיה לנו מנהיג אחד - מלך יהודי. בהפטרה נאמר: "ועבדי דוד מלך עליהם", מדבר כאן על משיח, שיהיה מלך על כל היהודים. מדוע משיח נקרא דוד? הרבי הריי"צ מסביר במאמר שהשם דוד הוא שם שמורה על בטול. נתן לראות זאת בתהלים, שבו דוד המלך, אפילו שהיה מלך, מכנה את עצמו עני (ואני עני ואביון). במשיח גם יקים עני הענוה שקיים בדרך. משיח ילמד את המנהיגים הכי גדולים של העם היהודי כמו האבות ומשה רבנו. ובו זמנית ילמד גם את היהודים הפשוטים ביותר תורה. הרבי מדבר על כך במאמר האחרון שהגה על ידי הרבי לכבוד ה' טבת (ה'תשנ"ב). הרבי מזכיר לנו שכל מה שיקרה בזמן ביאת המשיח תלוי בעבודה שלנו כעת, בגלות.

ולכן כדי שיקים הענין המיוחד של הבטול של משיח, עלינו לעשות משהו שונה כעת. אפשר לעשות זאת על ידי הפצת יהדות וחסידות מתוך ענוה. למרות שבאשר אנו מלמדים יהודי אחר, ה' מחכים

אותנו, זו לא הסבה למה אנו מלמדים. איננו צריכים לחשב מה אנחנו נרויח מהפצת יהדות, במקום זה נחשב כיצד הלמוד יעזר לאדם אותו אנו מלמדים. הנהגה באפן כזה של ענוה תסייע לזכות במשיח עם ה'בטול' העצום שלו.

הרבי מסביר, בהתבסס על הפרשה החסידית של השבוע, שזה היה המסר הרוחני באשר יהודה נגש ליוסף ובקש ממנו לשחרר את בנימין. יהודה בקש מיוסף לא לחשב על מה שהוא (יוסף) ירויח, אלא למי יעזר שחרורו של בנימין.